

и шумата на дърветата. Градината пред воденицата бѣ съвсемъ обрүүлена. Само пръчки стърчеха по върховетѣ на дърветата. Зеленчукътъ въ лехитѣ съвсемъ бѣ изпомазанъ.

Както бързо дойде, така бързо си и отиде бурята. Следъ като изтърсиха товара си надъ воденицата, надъ градината, надъ близкитѣ и далечни околности, облацитѣ пакъ се скриха задъ планината, и небето пакъ усмихнато засия надъ планинскитѣ върхове, като че нищо не е било. Излѣзе изъ воденицата жената на воденичаря, хвана се за главата, заскуба си коситѣ: — Олеле, каква стана градината ми, какво ще бжде сега! И пиперътъ, и доматиътъ, и лукътъ — всичко е станало на лютика.

— Сигурно, защото си мързелива, затова всичко стана на лютика, да се не мжчишъ, — пошегува се чичо Пройчо. — Нали, когато рѣжешъ лука, все го постиньосвашъ, задето ти люти на очитѣ.

— Пустиньосването си е пустиньосване, ама какво ще правимъ сега безъ лукъ и пиперъ?

— Комуто е останало — ще ни дава. Колко мливари ни идватъ всѣки день . . . всѣки да ни донесе по едно перо, по една пиперка, по единъ доматиъ, пакъ ще имаме повече отъ всички други, — засмѣ се гърлесто чичо Пройчо.

— Ама и това ми било човѣкъ, кжщовникъ . . . Воденицата да се събори, дрехата да му смѣкнатъ отъ гърба, безъ къпакъ да остане, да оголѣе и обосѣе, все си е тоя . . . — заядосва се жената на воденичаря.

— Азъ гледамъ да излиза хлѣбътъ изъ воденицата, и нѣмамъ време да се ядосвамъ. Какъ да не съмъ доволенъ, какъ да не ми е драго, като знамъ, че тия камъни хранятъ толкова гърла! Идватъ ми тукъ хората, докарватъ жито, откарватъ си брашно. Даватъ ми отъ брашното си, та и ние да има какво да ядемъ. И тѣ сж доволни, и

